

Mester Györgyi

Vízió

Először csak permetszerű ködként szitált, szemerkélt az eső. Mivel az ég szeplőtelen volt, ráadásul a nap is sütött, valaki megjegyezte, amit ilyenkor szokás:

- „*veri az ördög a feleségét*”.

Másnap azonban, szinte percre pontosan ugyanabban az időben, beborult az ég, és nagy cseppekben esni kezdett. Hullt az égi áldás, kopogva, hangosan dobolt a bádog ablakpárkányokon. Áldás volt, mert rég nem esett már eső, jót tett a sarjadó vetésnek, tisztára, fényeszöldre mosdatta a fák leveleit, elverte az út porát. Késő délutánra kiderült. Kéken, mosolygósan feszült a föld fölé az égi palást, s a felfrissült levegőt örömmel lélegezték be a táguló tüdők.

Harmadnap, a már ismerős időpontban, ismét esni kezdett. Az ég haragosan elfeketült, fényes rést csupán a cikázó villámok nyitottak rajta, félelmes dörgések kíséretében. Zuhogott, szakadt, mintha dézsából öntötték volna. Reggelre nagy tócsákban állott a víz, a fák leveleit cafatosra szaggatta a fergeteges szélvihar, mely az előző napi felhőszakadás velejárája volt. Hegyes sarkú körömcipők, fényesre dörgölt férficipők, apró tipegők kerülgették a járdák, az utca gödreiben megülő esőlet. Itt-ott fojtott szitkozódás hallatszott: ez nem is pocsolya, ez már valóságos sártenger. Pedig a java még hátravolt...

Háromnapos eső nem ritkaság. Ezzel nem is lett volna baj, hiszen eddig, a csapadékos délutánokat követően, estére mindig kitisztult az idő, egyre tovább maradt világos, és néha még a nap is kisütött.

Csütörtökön azonban, a hét negyedik esős napján, valami megváltozott. Először csak beborult az ég, majd egyik percről a másikra, orkánszerű szél támadt. Nyütte, szinte földig hajlította a vékonyabb fák törzsét, s oly lendülettel kergette végig az utcán a szemetet, mintha legalábbis, a célba elsőként való beérés lenne az örült futam tétje. Aztán megnyílt az ég gyászfekete kárpitja, s az eső úgy szakadt le, mintha hatalmas, végtelenített dézsából, folyamatosan öntenék. Hamarosan megteltek az árkok, az utakon hömpölygött a víz. A csatornák eldugultak, nem tudták elnyelni a hatalmas mennyiséget.

Éjszakára kicsit szelídült ugyan a vihar, de az eső, az nem állt el. Reggelre teljesen befulladt a közlekedés. A városokban megszűnt a villamos- és a troliforgalom, a buszok, személyautók csak nehezen tudtak átevíckélni az egyre emelkedő szintű, sártól sötét, gusztustalan áradaton. Míg napközben csendesen esett, délutánra újfent heves szellőkések mellett, nagy intenzitással zuhogott az ég sűrű leve. Az utcákon alig lehetett embert látni. Aki tehetett, otthon maradt, mások csak nagy

erőfeszítések árán jutottak el a munkahelyükre. A mentő nem tudott kimenni az infarktusos betegért, az otthon szülő nő és a magas lázzal küszködő kisgyermek, egyaránt nélkülözni kényszerültek az orvosi segítséget. Éjszakára sem hagyott alább a felhőszakadás. Csak esett, esett és esett, rendületlenül...

A nyolc hete tartó esőzés után, már akadozott a kenyér-, szintúgy a vízellátás, a romlandó élelmiszer a gyártás helyén tönkrement. Az emberek kezdték felélni a konzervtartalékaikat. Már, akinek volt mit.

A négy hónapja tartó esők miatt, az erdők sok fája kidőlt, mert gyökereik közül kimosta a földet a romboló erejű víz. A gyenge alapozású, vidéki házak összeroskadtak, a kutak megteltek. A hidak közül számosat elsodort az áradat, a városi lakások pincéit megtöltötte a víz, mely egyre csak nyomult, mígnem elérte az emeletes házak legfelsőbb szintjeit is.

A fél éve szünni nem akaró eső miatt merült fel a gondolat, hogy tömegeket befogadó hajókat kell építeni. Az úszó városok előnye volt, hogy nagyobb távolságra kiiktatták a gyakori átszállást. Akik mégis kénytelenek voltak hajót váltani, azok, egy esetleges balesetet elkerülendő..., első osztályúan megtanultak úszni.

Ahogy a vízszint tovább emelkedett, a tengerek lassacskán befedték a szárazföldet, egybefolytak az óceánokkal. Az eső meg csak esett, szakadt...

Egy év elteltével, a vízhatlan ruha már megszokott viselet volt. Különböző divatirányzatok is kialakultak, nemenként, korosztályonként praktikusabbnál praktikusabb öltözeteket terveztek a lakosság számára. Az ismertebb tengeri halfajtákat továbbtenyésztve, fokról-fokra jobb minőségű, változatosabb ételeket lehetett készíteni, s a kínálatot csak bővítette, színesítette, a keresztezés és nemesítés révén napról-napra gyarapodó algaválaszték.

Két év múltán már alig emlékeztek a kezdetekre, vagyis, hogy milyen volt régen, amikor még nem esett az eső. Mert az eső továbbra sem állt el, feltartóztathatatlanul esett, zuhogott...

Tizedik évfordulója közeledett a nagy esőboom-nak, amikor a televízió, mely még mindig következetesen teljesítette alapkötelességét - mármint, hogy hírül adja, mi minden történik a nagyvilágban -, különös információt kürtölt széjjel: csecsemő született, kéz- és lábujjai között vékony, rugalmas hárttyákkal, füle mögött áttetsző, kopoltyúhoz hasonlatos, csontszerű kinövésessel!

Több ilyen hír azután már nem is látott napvilágot. Mert miből is élne meg a média, ha csak a szokványos, mindennapos dolgokról tudósítana...